

var saa betydeligt et Underskud, men jeg tror alligevel, at dette høje Ting meget vel med god Samvittighed kan vedtage Loven og ogsaa vil gøre det, idet det har Følelsen af, at samtidig med, at vi vedtage en Finanslov med et saadant Underskud, vedtage vi ogsaa en Række Foranstaltninger, som forøge ikke blot Samfundets Formue, Samfundets Rigdom ved at forbedre Samfærdselsmidlerne betydeligt, men ogsaa selve Statens Formue. Jeg tror, at det høje Ting tillige har Følelsen af, at naar vi driste os til at bevilge et Budget med et saa forholdsvis betydeligt Underskud, er det, fordi vi alle se, at vi staa i en Opgangsperiode, hvor Indtægterne fra Aar til Aar flyde rigeligere og rigeligere, og der er ingen Grund til at tro, at denne Opgangsperiode er sluttet i dette Øjeblik.

P. G. C. Jensen: Vi skrive i Dag den 20. Marts, og der er syv Arbejdsdage tilbage af denne Maaned. At faa Finansloven paa dette Tidspunkt er jo unægtelig mærkeligt, mærkeligere end noget af, hvad der hidtil er budt os i den Retning, det er en Rekord, der er sat der, som vi dog hidtil ikke have kendt. Vi have tidligere haft i alt Fald noget længere Tid dertil, og endskønt jeg indrømmer, at den Tid har været meget knap ogsaa i adskillige foregaaende Aar, er det dog unægteligt, at man i Aar har knappet Tiden ganske overordentlig meget af. Det var maaske ikke saa ganske urimeligt, om man deri vilde se en overordentlig Grad af Tillid fra det andet Tings Side til en næsten overmenneskelig Arbejdskraft her i dette Ting. Thi hvis man virkelig vilde have, at vi skulde gøre et saadant Arbejde, som i mange Henseender kunde være ønskeligt, vilde den Tid, der er tilmaalt os, jo ikke slaa til. Det er maaske derfor, at den ærede Minister ogsaa i sine Udtalelser endte med at sige, at han haabede, vi vilde vedtage dette Forslag uforandret. Det er meget kønt af den ærede Minister at have den Tillid til Landstinget, at det saaledes vil tage Forslaget uforandret. Jeg ved ikke, om ikke Ministeren ogsaa mener, at vi skulde tage det ubeset, thi meget langt mellem disse to Opfattelser er der egentlig ikke. — Jeg maa maaske i Forbindelse hermed sige, at vi faa Finansloven til Behandling, uden at vi ere i Stand til at gøre os bekendte med de Udtalelser — i alt Fald i deres fulde Udstrækning —, som ere faldne i det andet Ting under den sidste, den tredie Behand-

ling af Finansloven der. Jeg ved ikke, om det skal forstaas saaledes, at Folketinget ikke mener, at vi have nogen Interesse af at se, hvilke Udtalelser der der er fremkommet om en saa vigtig Lov som Finansloven, men i alt Fald forholder det sig saaledes, at vi have slet ikke faaet — jeg har i alt Fald ikke set det — den sidste Del af Folketingets Forhandlinger derom trykt. Jeg turde maaske derfor henstille til den højtærede Formand, om det ikke vilde være rimeligt ikke at sætte Finanslovsforslaget til første Behandling, forinden vi havde faaet Lejlighed til at erfare, hvad der er sagt i det andet Ting om selve Finansloven ved tredie Behandling.

Hvad det foreliggende Finanslovsforslag i øvrigt angaar, har den ærede Finansminister jo allerede gjort opmærksom paa, at det ender med et Underskud af omtrent 4 Mill. Kr. Naar man opgør Underskuddet hertil, tager man jo ikke Hensyn til alle de Love, som ere omtalte i § 28, og hvoraf adskillige kunne ventes at ville medføre en yderligere Stigning af Underskuddet. Jeg skal nævne, at vi nylig have vedtaget Love om Lønningsforbedringer, som ville medføre en Udgift af 3—400,000 Kr., til hvilket der ikke er taget Hensyn. Loven om Arbejdsløshedskasser vil tage vel omtrent 250,000 Kr., Hjælpeskasserne 50,000 Kr. Vi skulde til at behandle næst efter denne Sag Lovforslaget om Erhvervelse af en Telegrafbygning, der, hvis den skulde blive vedtagen, vilde medføre en Udgift af 1,700,000 Kr. Og tænker man sig Toldloven gennemført, saaledes som den er forelagt med et beregnet Underskud paa lidt over 2 Mill. Kr., 2,125,000 Kr., vil man komme op til et meget større Underskud end det, med hvilket vi hidtil have regnet, hidtil have talt om. Endelig kan jeg heller ikke lade være i denne Sammenhæng at nævne, at vi vel dog ogsaa snart maa tænke paa Forsvarsforanstaltninger, den udødelige Forsvarskommission vil formentlig snart lade høre fra sig. Jeg synes, der er adskillige Tegn paa, at man snart kan vente at høre fra den og faa en Betænkning, og det staaer vistnok klart for omtrent alle Mennesker, som virkelig ville sætte sig ind i de Forhold, at hvis man skal lave et forsvarligt Forsvar, som jeg og mit Parti i hvert Fald vente, at man skal faa, vil det medføre en forøget Udgift, det vil slet ikke kunne undgaas, og denne forøgede Udgift vil heller ikke blive saa ganske lille. Jeg antager ogsaa — det er der ikke mindste Tvivl om —, at det maa være den